Aki nem megy el mellette

Istennek egyetlen terve van azokkal, akiket elhívott: „eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek” (Róma 8:29). Pál apostol intését ennek a tervnek a fényében kell olvasnunk: „Azért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, ülvén az Istennek jobbján. Az odafelvalókkal törődjetek, nem a földiekkel” (Kolossé 3:1–2). Az odafelvalók ott vannak, ahol Krisztus van. Valójában az ő jellemének vonásai. Aki ezeket keresi, az a hozzá való hasonlóság felé halad.

Mik a földiek?

Ha azt halljuk, hogy valaki a földieket keresi, pénzre, házakra és üzletekre gondolunk. Ezek is betölthetik a szívet. Pál azonban ugyanebben a fejezetben mást nevez meg: „haragot, indulatosságot, gonoszságot, káromkodást” és hazugságot (Kolossé 3:8–9). A földiek mindenekelőtt a szív dolgai.

Van tehát testi lelkiség és Lélektől való lelkiség. Mindkettő láthatatlan, de az egyik alulról jön, a másik felülről. Az Úr Jézus azt mondta: „Ti alulvalók vagytok, én felülvaló vagyok” (János 8:23). Ami felülről jön, az az ő képét viseli; ami alulról jön, az az óember képét. Ugyanannak a tettnek pedig kétféle eredete lehet: két ember ugyanannyit adhat egy szegénynek, az egyik irgalomból, a másik azért, hogy lássák.

Aki újjászületett, annál „a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden” (2Korinthus 5:17). A régiek néha még visszatérnek, ahogyan az új házba költözött ember is megszokásból néha még a régi felé indul. De már nem ott lakik. Élete most „el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben” (Kolossé 3:3).

Kétféle bölcsesség

Jakab a gyülekezetben lévő testvéreknek ír, nem a világ embereinek, és megmutatja nekik a kétféle bölcsességet. Az alulvalót a „keserű irigység és versengés” jellemzi (Jakab 3:14). Az irigység szándék arra, hogy megbántsunk valakit, és kapcsolatra van szüksége: éppen testvérek, munkatársak és házastársak között nő fel. A versengés szelleme az a vágy, hogy minden áron nekünk legyen igazunk, és akár kegyes köntösbe is öltözhet. Jakab kemény diagnózist ad: ez a bölcsesség „földi, érzéki, ördögi”, és ahol működik, „ott háborúság és minden gonosz cselekedet van” (Jakab 3:15–16).

A felülről való bölcsesség „először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedékeny, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató” (Jakab 3:17). Ez nem erénylista, hanem portré: Krisztus képe, aki „Istennek bölcsessége” (1Korinthus 1:24). Aki ebben növekszik, az hozzá hasonlóvá növekszik.

Ennek ismertetőjele a szelídség. Az Úr Jézus ezt mondta magáról: „szelíd és alázatos szívű vagyok” (Máté 11:29). A szelídség nem gyengeség. A betört ló ugyanolyan erős, mint a vad, de

erejét a zabla alá adta. Így vonult be Jeruzsálembe az Úr is, akinek minden hatalom a kezében volt: „szelíden, és ül szamáron” (Máté 21:5). E bölcsesség gyümölcse pedig „békességben vettetik azoknak, a kik békességesen munkálkodnak” (Jakab 3:18), ahogyan a mag is csendes földben nő, nem csatatéren.

Szeretet a gyűlölet helyett, irgalom az ítélkezés helyett

A Krisztushoz való hasonlóság leginkább abban látszik meg, hogyan bánunk azokkal, akik rosszat tesznek velünk. Az ellenséggel szemben háromféleképpen viselkedhetünk: gyűlölettel, semlegességgel vagy szeretettel. A testi ember a semlegességet is nagy győzelemnek tartja. Az Úr azonban többet kér: „szeressétek ellenségeiteket, és jót tegyetek… és lesztek a Magasságosnak fiai; mert ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal. Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas” (Lukács 6:35–36). A gyermekeket az Atya vonásairól lehet megismerni, minket pedig akkor szeretett, „mikor még bűnösök voltunk” (Róma 5:8).

Közvetlenül ezután az Úr hozzáteszi: „Ne ítéljetek… Ne kárhoztassatok… Bocsássatok meg” (Lukács 6:37). Az ítélkezés a test cselekedete. Gondolatainkban gyakran működik egy láthatatlan bíróság: megnyitjuk az aktát, csak az egyik felet hallgatjuk meg, kimondjuk az ítéletet, és végre is hajtjuk az egyetlen lehetséges módon: rosszat mondunk a másikról. Jakab megállít minket: „Egy a törvényhozó, a ki megtarthat és elveszthet: hát te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a másikat?” (Jakab 4:12). Az Úr Jézus sem azért jött, „hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa” (János 3:17). A bűnön ért asszonynak ezt mondta: „Én sem kárhoztatlak téged: eredj el és többé ne vétkezzél” (János 8:11).

A jó és a rossz megkülönböztetése még nem kárhoztatás. Ez az orvos és a bíró közötti különbség: az orvos azért állít fel diagnózist, hogy gyógyítson, a bíró azért hoz ítéletet, hogy büntessen. Krisztus tanítványa úgy néz a rosszra, mint az orvos. Ezért írja Pál: „ha előfogatik is az ember valami bűnben, ti lelkiek igazítsátok útba az ilyent szelídségnek lelkével” (Galata 6:1). Az itt használt szó a hálók megjavítását és a kificamodott csont helyretételét jelentette: gondosan, türelmesen, sebző mozdulatok nélkül. Aki pedig felemeli a másikat, vigyáz magára, mert ő is elbukhat.

Az irgalmas samaritánus példázata

Az Úr mindezt egyetlen példázatban mutatta meg. Egy embert, aki Jeruzsálemből Jerikóba ment le, megvertek, kifosztottak, és félholtan otthagytak (Lukács 10:30). Egy pap és egy lévita meglátta, de elment mellette. Egyetlen rossz szót sem szóltak, közönyük mégis az ítélet egy formája volt: látták az állapotát, és továbbmentek.

A samaritánus ugyanazt az embert látta, de amit látott, az benne nem ítéletté, hanem könyörületté lett. Ugyanaz a könyörület ez, amelyet az Úr Jézus érzett a gyötrődő sokaság iránt (Máté 9:36), és amelyet az apa érzett a tékozló fiú iránt (Lukács 15:20). Odament hozzá, bekötözte a sebeit, elvitte a fogadóba, és fizetett érte. A felülről való irgalomnak ára van. Az Úr pedig így zárja: „Eredj el, és te is ekképen cselekedjél” (Lukács 10:37).

Ugyanebben a beszélgetésben e szeretet mértéke is megjelenik: „felebarátodat, mint temagadat” (Lukács 10:27). Rendszerint kétféle mérlegünk van: egy könnyű a saját hibáinkra, és egy nehéz a másokéira. A Krisztushoz való hasonlóság egyetlen mérleget jelent: ugyanazt a megértést a felebarát iránt, mint magunk iránt.

Krisztus ruhája

Végül Pál megmutatja, mibe öltözzünk: „Öltözzetek fel azért, mint Istennek választottai, szentek és szerelmesek, könyörületes szívbe, jóságba, alázatosságba, szelídségbe, hosszútűrésbe… a mint a Krisztus is megbocsátott néktek, akképen ti is. Mindezek felett pedig öltözzétek fel a szeretetet” (Kolossé 3:12–14). Ez Krisztus ruhája. Egy herceg nem azért nem hord rongyokat, mert megtiltották neki, hanem mert nem illenek hozzá. Ugyanígy annak, akit Isten szeret, már nem illik a harag és az irigység ruhája.

A megbocsátásnak is ugyanez a mértéke: amennyit Krisztus megbocsátott nekünk. A példázatbeli szolga, akinek hatalmas adósságot engedtek el, nem akart elengedni egy csekély tartozást, és ura így szólt hozzá: „Nem kellett volna-é néked is könyörülnöd a te szolgatársadon, a mint én is könyörültem te rajtad?” (Máté 18:33).

Az ő hasonlatossága felé

Mindezek az odafelvalók – a tiszta bölcsesség, a szelídség, a békesség, az ellenség szeretete, az irgalom, az ítélkezésről való lemondás, az elesett felemelése és a megbocsátás – nem különálló darabok. Egyetlen arc vonásai: az Úr Jézus arcáé. Az új ember „megújul az ismeretre, az őt teremtőnek ábrázatja szerint” (Kolossé 3:10).

A cél túl magasnak tűnhet, de a parancs nem azért adatott, hogy elcsüggesszen, hanem mert teljesíthető. „A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint az járt” (1János 2:6), és „Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást” (Filippi 2:13). Amit kér, azt ő maga adja meg.

Törődjünk tehát az odafelvalókkal, ott, ahol Krisztus ül Isten jobbján. Minél többet nézünk rá, annál inkább hasonlítunk hozzá, egészen addig a napig, amelyről János ezt írja: „tudjuk, hogy ha nyilvánvaló lesz, hozzá leszünk hasonlók” (1János 3:2).

Sursa: *Aki nem megy el mellette* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/aki-nem-megy-el-mellette